

Kapitola 1

*Doktor Vlach se nedrží své vlastní zásady – Nástup k oltáři –
Chrámovou lodí se nenese jen hudba, ale též přísloví –
Podivuhodný závěr svatebního obřadu – Znamý z bridžového
klubu – Hostina na tvrzi Skalka – Příbuzní novomanželů –
Zbloudilá stará paní – První svatba doktora Vlacha*



Byl to sice sám doktor Vlach, který tvrdil, že nejhorší věcí na světě je, když člověk strká prsty tam, kam nemá, kupříkladu do snubního prstýnku, aby ovšem nakonec sám tak učinil. Odolat mladé, půvabné a chytré Zorce Kadláčkové bylo prostě nad jeho síly a Saturnin to při obřadu ve vinohradském chrámu svaté Ludmily v okamžiku, kdy nás míjeli cestou k oltáři, pojmenoval „vítězství moderních zbraní nad starosvětským pacifismem“.

Chrámovou lodí zněl tradiční Mendelssohnův *Svatební pochod* a nevěsta doprovázená otcem se spolu se ženichem blížili k oltáři.



Továrník Kadláček působil impozantním dojmem dokonale oholeného Krakonoše, ani hůl mu nechyběla, byť nešlo o sukovici, ale o elegantní vycházkovou hůlku se stříbrnou rukojetí, nevěsta byla nadpozemsky krásná a doktor Vlach v antracitovém žaketu jako by zrovna sestoupil z filmového plátna.

Strýc František spočinul zrakem zálibně na nevěstě, poté na ženichovi a pak pravil, že toto manželství určitě vydrží, neboť doktor Vlach je gentleman ze staré školy, který ani v nejhorsích životních situacích nepáchá sebevraždu, ale vždy hrdinně vytrvá až do konce.

Teta Kateřina v šatech, v nichž připomínala šlehačkový větrník umístěný poblíž ventilátoru, s neupřímně starostlivou tváří pravila, že „dvojí jed kazí duši – víno a krásná žena“ a „mladá žena – starému do nebe kočár“.

Dědeček jí však na to odvětil, že „staré víno, mladá žena, to je žití pravá cena“, pročež se teta Kateřina urazila a zmlkla, neboť nemá ráda, když někdo jiný používá přísloví, kterými naopak ona neustále zásobuje široké okolí. Dědeček tedy už jen suše podotkl, že „dveře, které nevržou, a žena, která mlčí, jsou nejlepší“ a pohlédl něžným pohledem na slečnu Barboru.

Slečna Barbora, sedící po mé pravici a neméně krásná nežli nevěsta, opravdu mlčela a měla v očích jakýsi zvláštní lesk, zřejmě od barevných vitráží chrámových oken.



Milouše jsem nikde neviděl a teprve později jsem se dozvěděl, že ho tovární mistr odmítl uvolnit dříve z práce se slovy „komu je práce zábavou, jiná povyražení nepotřebuje“, takže dorazí až na svatební hostinu.

Obřad probíhal bez jakéhokoliv zádrhelu až do okamžiku, kdy se kněz obrátil na nevěstu a ženicha se slovy: „A nyní se otočte k sobě a pohlédněte si do očí,“ aby po dramatické pauze dodal: „Teď se díváte do očí člověka, u něhož je největší statistická pravděpodobnost, že Vás zavraždí. A nyní se polibte.“



V nastalém šumu, kdy se mladí lidé pochechtávali a starší se nevěřičně ptali jeden druhého, zda se nepřeslechli, jsem se obrátil na Saturnina s dotazem, jestli se náhodou s oddávajícím knězem nezná, a nebyl jsem překvapen jeho odpovědí, že je to jeho letitý známý z bridžového klubu. Saturnin se nicméně dušoval, že s tímto podivuhodným závěrem svatebního obřadu nemá nic společného a je sám překvapen, neboť doposud znal kněze jako suchara, který dokonce i hlášku „velký slam“ vyslovuje podivuhodně mírným, až mdlým hlasem.

Vše nakonec zachránila varhanní hudba hrající Wagnerův svatební pochod z *Lohengrina*, ač jsem celou tu dobu, kdy jsme vycházeli z kostela, trnul, zda varhaník též není členem stejného bridžového klubu a náhle nezazní Siegfriedův pohřební marš.

Nezazněl.

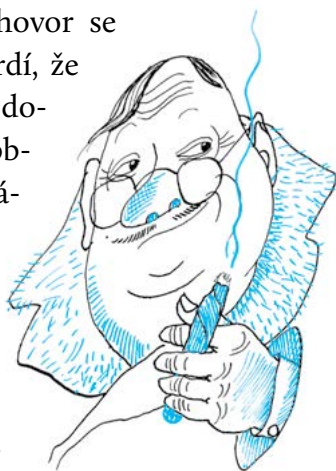
Vlastními auty a nájemnými vozy jsme se měli co nejrychleji dopravit na tvrz Skalku, kde byla v loveckém salónku připravena svatební hostina. Salónek jsme důvěrně poznali již za naší loňské, poněkud dobrodružné návštěvy. Zde se také dnešní novomanželé poprvé setkali, takže beze zbytku platila dědečkova slova, která pronesl, když se dozvěděl o místě konání svatební hostiny, totiž že pachatelé se vždy vracejí na místo činu.

Slečna Barbora zručně řídila svůj sportovní automobil a cestou jsme si povídali o svatebním ceremoniálu a vlídně pomlouvali příbuzné novomanželů, se kterými jsme měli tu čest a potěšení setkat se před obřadem. Slečnu Barbaru zvláště zaujal bratr továrníka Kadláčka, obchodník s kak-

tusy, za nimiž se dokonce už dvakrát vypravil až do Mexika, a který se v toku času začal svým miláčkům svojí celkovou ježatostí silně podobat.

Mne však více zaujal jeho rozhovor se strýcem Františkem, který vždy tvrdí, že obchodníci se dělí na obchodníky dokonalé a nedokonalé, přičemž jen obchodníci nedokonalí myslí neustále na peníze, kdežto obchodníci dokonalí myslí na peníze i tehdy, když myslí na něco jiného. Proto se ihned po vzájemném představení kaktusáře Kadláčka zeptal, zda není mezi kaktusy, které jsou známy svými leckdy podivuhodnými účinky, některý, který by vybuzoval například chuť na čokoládu. Celý svůj obchodnický život totiž touží po tom, vyrobit limonádu se zaručeně neškodnou látkou, po níž by dostal člověk chuť na čokoládu, samozřejmě jím vyráběnou, přičemž ta čokoláda by opět obsahovala neškodnou látku, po níž by člověk dostal chuť na jeho limonádu. Prostě takové obchodnické perpetuum mobile.

Kaktusáři Kadláčkovi se jeho nápad zřetelně zalíbil a strýci Františkovi přislíbil, že se místních Indiánů během své příští návštěvy Mexika řádně vypyτά, musí však na to jít velmi opatrně, neboť svá tajemství žárlivě střeží. Některá dokonce natolik, že neodbytné zvědavce přiváží ke kaktusu *Carnegigea gigantea* a postupně, velmi pomalu utahují řemeny. Na tato slova sebou strýc František





lehce trhl a omluvil se s tím, že si právě vzpomněl na jeden příkaz své zákonité manželky Kateřiny, který nesnese odkladu, a urychleně odešel.

Mne zase zaujala továrníkova sestra, vysoká hubená blondýna jménem Adriana.

„Moji rodiče totiž milovali Jadran, to nádherné modré moře, roztomilé rybářské chýše a bílé plachty na obzoru,“ neopomněla dodat afektovaným pisklavým hlasem, který by mohl od minuty soupeřit s hlasem tety Kateřiny a měl by vysokou šanci zvítězit.

Její krajkové šaty navíc vypadaly, jako by si je oblékla ve vzteku a za silné bouře, takže v tu chvíli připomínala Fúrii pronásledující Oresta.

„*Nejkrásnější hvězdy hoří ve Splitu nad mořem,*“ zapěla náhle bez jakéhokoliv varování, až jsme sebou všichni trhli, ovšem až na Saturnina stojícího poblíž, který se k ní v mžiku přitočil a pokračoval přívětivým tlumeným tenorem:

*„Snad si vzpomínáte, zlatovlasá paní,
kdo za noci připlul
ještě před svítáním
k vám.*

*Kdo vás sladce zlíbal
tam na moři v dálce
a kdo dneska pluje
v opuštěné bárce
sám.“*